

foreløbige Opgørelser, at det vil blive paa det nærmeste en 300,000 Kr. Da Havnekassen faar Halvdelen af Udbyttet indtil 4 pCt. er naaet for de 4 Mill. Aktiekapital, tilfalder der den altsaa et Overskud af omtrent 150,000 Kr. Dermed ere vi dog endnu ingenlunde naaede til det, der tør betragtes som det rimelige Maal, hvilket vel turde være, at Havnekassens Udbytte af Frihavnen kunde blive de 360,000 Kr., som medgaa til Forrentning og Afdrag af det 8 Mill. Laan, som Havnekassen i sin Tid maatte optage i Anledning af Frihavns Anlæg. For at naa dette maa Overskuddet endnu en Gang fordobles og stige til 600,000 Kr. Dette vil utvivlsomt tage en Række af Aar, men der er dog Grund til at haabe, at hvis der ikke indtræffer uventede Ulykker og Tilbagegang for Landet og Hovedstaden, vil ogsaa dette Maal kunne naas inden for et ikke alt for uoverskueligt Tidsrum. Men selvfølgelig er det nødvendigt, at Havnen er i Stand til at imødekomme de stigende Krav, som Udviklingen medfører. Allerede en Gang tidligere har det vist sig nødvendigt, nemlig i 1896, at faa Bemyndigelse til at optage et 2 Mill. Laan for at skaffe Midler til de ønskelige Byggeforetagender og øvrige Foranstaltninger, og efter at der nu er fuldt disponeret over dette Beløb, er det blevet nødvendigt at søge yderligere Bemyndigelse til at laane 2 Mill. Kr. paa lignende Vilkaar, som det forrige Laan. Idet jeg da anbefaler dette Forslag, har jeg dog paa et Par Punkter at gøre nogle Bemærkninger, som jeg vil henstille til Overvejelse; der er et Par Ændringer, som det formentlig kunde være hensigtsmæssigt at foretage. Det hedder i Lovforslagets § 1, at Laanesummerne forrentes og afbetales med et Beløb, der er lig den stipulerede Rente af den oprindelige Laanesum med Tillæg af $1\frac{1}{4}$ pCt., og at Renten ikke maa overstige $3\frac{3}{4}$ pCt. Dette er den samme Rente, som blev fastsat i Loven af 1896, og paa den Tid, da dette Lovforslag udarbejdedes i Efteraaret, var det ogsaa rimeligt at blive ved denne Rentesats. Men det vil være alle bekendt, at Pengemarkedet siden den Tid er blevet strammere, og at det under de nuværende Forhold kan være vanskeligt at fastholde de $3\frac{3}{4}$ pCt., medmindre man vil udsætte sig for et væsentligt Kurstab paa Obligationerne, hvilket vilde være mindre heldigt. Det vil derfor være ønskeligt at faa Bemyndigelse til at gaa indtil 4 pCt. Rente. Det andet Punkt, jeg vil fremdrage, er Havneraadets Stilling med Hensyn til Kontrollen, med Pengenes Anvendelse. Det følger allerede af Frihavns-

loven, at Regeringen udøver Kontrol, og at Pengene overhovedet ikke kunne udgives uden med Ministeriets Approbation. Lovforslaget har været forelagt Havneraadet, som har udtalt sig for, at Laanbemyndigelsen gives, men dertil har knyttet Ønsket om, at Havneraadet fik Indflydelse paa Bestemmelserne om Pengenes Anvendelse. Hele Havneraadet har været enigt om, at i alle Tilfælde bør dets Mening høres som raadgivende, men en væsentlig Del af Havneraadet vilde anse det for heldigere, om Havneraadet fik en medbestemmende Ret, saaledes at ogsaa det skulde give sit Samtykke til Pengenes Anvendelse i det enkelte. I Bemærkningerne til Lovforslaget er det da ogsaa anført, at forinden Ministeriets Approbation paa Pengenes Anvendelse gives, vil der forud blive indhentet Betænkning hos Københavns Havneraad. Jeg vilde anse det for rigtigere, at en Forskrift herom sættes ind i selve Loven, og at formulere den saaledes, at Havneraadet faar en medbestemmende Indflydelse. Det maa erindres, at naar Overskuddet er steget til det Punkt, som nu omtrentlig er naaet, saaledes at Aktieselskabet faar 4 pCt. af sine Penge, indtræder der det, at $\frac{1}{3}$ af alt yderligere Overskud tilfalder Havnekassen. Altsaa bliver Havnevæsenet fra nu af i særlig Grad interesseret i de Foranstaltninger, som yderligere blive at foretage, og derfor er det saa meget mere stemmende med Rimelighed, at Havneautoriteterne, deriblandt ogsaa Havneraadet, faa Lejlighed til indgaende at overveje Hensigtsmæssigheden af de Foranstaltninger, som bringes i Forslag. En saadan Bestemmelse skulde jeg derfor anse det for ønskeligt at indføre i Lovforslaget. Hertil kunde man da muligvis knytte den Tilføjelse, at Rigsdagen for sit Vedkommende blev fri for at skulle have Frihavns Anlægsregnskab til aarlig Godkendelse. Det blev i sin Tid ved Frihavnsloven af 1891 bestemt, at de Beløb, som anvendes til Anlæg i Frihavnen, skulle godkendes af Rigsdagen. Tanken dermed var nærmest den, at for saa vidt Planer og Overslag kunde fremskaffes paa en Tid, da Rigsdagen var samlet, skulde de forelægges Rigsdagen, forinden de approberedes, medens man paa den anden Side ikke absolut vilde binde Administrationen til intet at godkende uden først at have været hos Rigsdagen, da dette kunde medføre forskellige praktiske Ulemper. Men det faktiske Resultat af denne Bestemmelse i Frihavnsloven er da kun blevet det, at Regnskabet altid